



Arrest

nr. 231 140 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. ERNOUX *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2018 en heeft op 13 september 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Na invulling van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') en ondertekening door verzoeker, werd zijn dossier overgemaakt op 12 oktober 2018 aan het CGVS, waar hij werd gehoord op 13 december 2018 en 23 april 2019, telkens vergezeld van een advocaat en bijgestaan door een tolk Arabisch. Er werd vastgesteld dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die op dezelfde datum werd betekend. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent geboren in het Ghassan Hamoud-ziekenhuis in Saida, Libanon, en woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op 22 augustus 2018 in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh, in de S. A.-T. in de wijk A.-S.. U bent tot groep acht naar school gegaan en diende daarna te stoppen met school om uw vader te helpen in zijn garage. Nadien had u verschillende jobs, oa. als schilder en elektrisch lasser.

Omdat u in de buurt van het bureau van Fatah woonde, hadden de mensen van Bilal Badr aan u gevraagd om u bij hen aan te sluiten en voor hen te gaan werken. Ze wouden immers dat u het bureau van Fatah voor hen zou bespioneren. Uit vrees voor Fatah wou u dit echter niet doen. Omdat u weigerde met hen samen te werken, probeerden ze u toch nog te overtuigen en begonnen ze u eind 2017 ook mondeling te bedreigen. Op 6 juni 2018 werd u door leden van deze groepering met de dood bedreigd. Na dit dreigement ging u met Fatah over deze zaak praten, waarop zij aan u vroegen om met hen samen te werken en de groepering van Bilal Badr te bespioneren. Uit schrik voor de groepering van Bilal Badr wou u dit echter evenmin doen. In de tussentijd was uw vader al begonnen met geld te verzamelen opdat u naar het buitenland kon vertrekken. Vanaf 6 juni 2018 ging u niet meer werken en bleef u gewoon thuis. Op 22 augustus 2018 besloot u uiteindelijk om Libanon te verlaten en reisde u met het vliegtuig en met een vals visum naar Ethiopië. Via Brazilië en Bolivia reisde u uiteindelijk verder naar Spanje, om van daar met de bus verder te reizen naar België. U kwam hier aan op 9 september 2018 en diende hier op 13 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Libanon zou uw vader in het vluchtelingenkamp wel nog meermaals zijn aangesproken over u en werd er tegen hem gezegd dat ze u nog zullen 'terugpakken'.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een origineel attest ter bevestiging van uw identiteit van de Palestijnse ambassade in Brussel voor. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA-kaart, de identiteitskaarten van uw ouders, een attest betreffende Palestijnse rechten in Libanon, de geboorteakte van uw ouders en een document van het veiligheidscomité ter bevestiging van uw bedreigingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te

genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo legt u uw UNRWA-registratiekaart voor, verklaart u een geregistreerd vluchteling bij UNRWA te zijn, heeft u dankzij UNRWA kunnen studeren en kreeg u medische hulp van UNRWA (CGVS, p. 4, 9 en 12). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, en dit om onderstaande redenen.

U beweert dat u benaderd en bedreigd werd door Jund Al-Sham en Bilal Badr omdat zij wilden dat u zich bij hen aansloot en voor hen Fatah zou gaan bespioneren (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 4). U verklaarde bovendien dat dit terroristische groeperingen zijn en zij reeds verschillende mensen in het kamp bedreigd en vermoord hebben (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is. Vooreerst is uw houding ten aanzien van deze groeperingen weinig geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat u, ondanks de kwalijke reputatie van bovenstaande groeperingen, telkens botweg geweigerd zou hebben toen zij u vroegen met hen samen te werken (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 5-6). Indien u werkelijk werd benaderd door dergelijke groeperingen, die bekend staan om het plegen van misdrijven, dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en bijvoorbeeld om bedenktijd zou hebben gevraagd of zou hebben laten uitschijnen dat u op hun verzoek zou ingaan.

Tevens is de houding van Jund Al-Sham en Bilal Badr evenzeer bijzonder bevreemdend. Zo is het opmerkelijk dat zij zich in eerste instantie eenvoudigweg lieten afschepen nadat u in eerste instantie onomwonden weigerde in te gaan op hun verzoek, dat zij hun verzoek niet direct kracht bijzetten en dat zij tolereerden dat u hen openlijk afwees zonder daar op dat moment enig gevolg aan te geven (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 5-6). Indien zij daadwerkelijk wilden dat u met hen zou samenwerken en voor hen het kantoor van Fatah zou bespioneren, is het vreemd dat zij u niet meteen, na uw eerste weigering tot samenwerking, op de één of andere manier onder dwang zouden zetten om met hen samen te werken. Dat u na hun eerste vraag tot samenwerking begin 2017 en na uw onmiddellijke weigering toch nog meer dan één jaar de tijd kreeg om hierover na te denken is echter weinig aannemelijk. Dat zij u in totaal zeven à acht keer benaderd zouden hebben zonder enig gevolg te geven aan houding en aan uw weigering maakt dit des te bevreemdend. De door u geschetste gang van zaken is allesbehalve overtuigend en weinig plausibel, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook beweert u dat bovenstaande groeperingen u enkel benaderd hadden om met hen samen te werken en het kantoor van Fatah te bespioneren, maar dat zij dit nooit aan iemand anders van uw familie gevraagd hadden (CGVS II, p. 6). Het is echter hoogst bevreemdend dat zij zoveel moeite zouden doen om u te overtuigen en te dwingen om met hen samen te werken, maar zij nooit een ander familielid benaderd hadden om dit te doen. Nochtans woonde u gewoon samen in hetzelfde huis met uw ouders, broers en zussen en werd u enkel door Jund Al-Sham en de groepering van Bilal Badr benaderd omwille van de ligging van uw woning, waardoor logischerwijze verwacht zou worden dat zij ook de overige (mannelijke) bewoners van het huis zouden benaderen en/of aanspreken (CGVS I, p. 5-6 en 15-16). Dat zij uw vader en broer Hussein wel nog zouden hebben aangesproken maar dit enkel om navraag te doen naar u, maar zij na uw vertrek uit Libanon niemand van uw familie benaderd hebben om voor hen te gaan spioneren is volstrekt onbegrijpelijk (CGVS II, p. 10). Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan.

Hiernaast dient er vastgesteld te worden dat u doorheen uw gehoren op het CGVS er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de bedreiging van 6 juni 2018. Zo geeft u immers op het ene moment aan dat u op 6 juni 2018 met de dood bedreigd werd omdat u een aangifte was gaan doen bij Fatah, terwijl u op andere momenten dan weer beweert dat u een aangifte bij Fatah was gaan doen

nadat u met de dood bedreigd werd (CGVS I, p. 16-17 en CGVS II, p. 7-9). Nochtans geeft u eveneens aan dat u voor 6 juni 2018 Fatah niet ingelicht had over uw problemen met Jund Al-Sham en de groepering van Bilal Badr (CGVS II, p. 6). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts geeft u aan dat u op 6 juni 2018 voor het laatst bedreigd werd en er hierna tot aan uw vertrek uit Libanon op 22 augustus 2018 niets anders meer gebeurd was (CGVS II, p. 9). Het is bijzonder merkwaardig dat er na het doodsdreigement van 6 juni 2018 gedurende een periode van meer dan twee maanden niets concreets tegen u werd ondernomen, terwijl u in deze periode nochtans in uw eigen woning in Ein El-Hilweh bleef wonen (CGVS I, p. 7). Het dient geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog meer dan twee maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende een periode van meer dan twee maanden niets concreet heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient het door u voorgelegde attest van het veiligheidscomité ter bevestiging van de dreigementen nog besproken te worden. Het betreft hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kunnen worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus een zeer beperkte bewijswaarde. Daarenboven hebben documenten slechts een bewijswaarde in zoverre zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen.

Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over (een kopie van) een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over (een kopie van) een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt dat u een degelijke opleiding genoten heeft, zo bent u immers tot groep acht naar school kunnen gaan en heeft u nadien nog een bijkomende opleiding voor elektrisch lasser kunnen volgen. Daarnaast heeft u in Libanon doorheen de jaren al heel wat professionele ervaring kunnen opdoen, zo werkte u immers reeds in de autogarage van uw vader, als schilder, als elektrisch lasser en in de bouwsector (CGVS I, p. 9-10). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Naast uw persoonlijke situatie kan er ook nog gekeken worden naar uw netwerk. Zo verblijven uw ouders, broers en zussen momenteel nog steeds in Ein El-Hilweh, Libanon, en wonen zij in gebouw dat eigendom is van de familie (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 3-4). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon dan ook in uw ouderlijk huis opnieuw onderdak zou kunnen vinden. Hoewel uw vader momenteel ziek zou zijn, werkt hij wel nog af en toe als taxichauffeur en verdient hij daar genoeg mee om rond te komen (CGVS I, p. 5). Daarenboven was u er zelf in geslaagd om 3000\$ te sparen om uw reis naar België te bekostigen (CGVS I, p. 15). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat uw behoorlijk is en dat u in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze, al dan niet tijdelijk, op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net

buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ein El-Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ein El-Hilweh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel roept verzoeker een manifeste appreciatiefout in en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procédures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979).

Verzoeker stelt dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door *“telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de feiten”*.

Met betrekking tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat uit artikelen 1D van het Vluchtelingenverdrag, artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat *“de analyse van het verzoek van een Palestijnse asielzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is, de asielinstanties vrijstelt van een analyse op grond van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève. De verzoeker van Palestijnse afkomst die bewijst dat hij niet langer de bescherming van de UNRWA kan genieten, wordt inderdaad rechtsweg als vluchteling erkend.”* Verder wijst verzoeker op het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin het Hof stelde dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden in de zin van artikel 1D Vluchtelingenverdrag. De reden voor het ophouden van de bijstand kan ook voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin de UNRWA werkzaam is, te verlaten, wanneer de beslissing is ingegeven door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon (HvJ, arrest El-Kott van 19 december 2012, C-364/11).

Wat betreft de beoordeling van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid van verzoeker heeft het CGVS volgens verzoeker te strenge eisen gesteld aan het bewijs dat daartoe geleverd moet worden, aangezien volgens het arrest El Kott er geen vrees voor vervolging moet worden aangetoond en dat rekening moet worden gehouden met de doelstelling van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, met name het voordeel van voortgezette bescherming. Volgens verzoeker bestempelt het CGVS zijn relaas met betrekking tot de poging tot rekrutering en het feit dat zijn weigering zonder gevolg bleef onterecht als ongeloofwaardig. Door onmiddellijk negatief te antwoorden op de vraag om Fatah te bespioneren heeft verzoeker geprobeerd *“problemen te vermijden”* terwijl *“in tegendeel tot wat het CGVS beweert, hebben de leden van de groeperingen een gevolg, namelijk doodsb bedreigingen op 6 juni, aan de houding van de verzoeker gegeven.”* Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal, wanneer hij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de groeperingen niet geprobeerd hebben om de broer of vader aan te stellen, en gedurende twee maanden niets tegen hem hebben ondernomen, geen rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn broer jonger is en dat zijn vader lijdt aan aandoeningen die hem niet geschikt maken voor rekrutering en dat hij vanaf de doodsb bedreigingen tot zijn vertrek uit Libanon thuis gebleven is en zijn ouderlijk huis vlakbij het bureau van Fatah gelegen is, waardoor de groeperingen niet naar zijn huis kunnen komen. Tenslotte stelt verzoeker in het verzoekschrift ter zitting van de Raad het origineel van het attest van het veiligheidscomité te zullen neerleggen en betwist hij de stelling van de commissaris-generaal dat de authenticiteit van het stuk niet kan worden nagegaan door te stellen dat de neergelegde kopie *“officiële vermeldingen draagt die het de schijn van authenticiteit geven”* met verwijzing naar het principe van het voordeel van de twijfel.

Wat betreft zijn socio-economische situatie stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ook hier een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Ten eerste wijst verzoeker op de reële moeilijkheden om werk te vinden in Libanon aangezien Palestijnse vluchtelingen zonder werkvergunning geen toegang hebben tot de Libanese arbeidsmarkt en naar de strenge maatregelen die door de Libanese regering in juli 2019 zijn genomen tegen zwartwerk (stuk 2). Ten tweede heeft hij, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, geen familiaal netwerk waarop hij kan terugvallen. Verzoeker verwijst hieromtrent naar het feit dat hij bij zijn vader moest werken en met school moest stoppen om financiële redenen. Bovendien heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker verzuimd om hem echt te ondervragen over de levensomstandigheden in het kamp; terwijl hij meerdere keren heeft uitgelegd dat zij alle moeite hadden om de eindjes aan elkaar te knopen. Bovendien stelt hij dat het feit dat hij zijn UNRWA kaart in Libanon moest achterlaten, bewijst dat de familie de hulp van UNRWA nodig heeft. Tenslotte heeft het CGVS volgens verzoeker geen rekening gehouden met de schulden die door de familie werden gemaakt om zijn reis te financieren.

Wat de betreft de onmogelijkheid van de UNRWA om zijn opdracht uit te voeren stelt verzoeker dat de *“opzegging van de activiteiten van UNRWA, in het zin van artikel 12, §1, a) van de richtlijn 2011/95/EU, bevat hetzij de opheffing van het agentschap, hetzij de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen. Deze laatste onmogelijkheid kan voortvloeien uit omstandigheden die rechtstreeks verband houden met UNRWA of die persoonlijk verband houden met de verzoeker. Dus wanneer de verzoeker wordt gedwongen om het werkgebied van de UNRWA te verlaten, bevindt de UNRWA zich in de onmogelijkheid om zijn opdracht te vervullen”*.

Verzoeker merkt daarbij op dat volgens hem de opdracht van UNRWA er niet in bestaat bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen voor persoonlijke problemen maar dat het UNRWA mandaat beperkt is tot het bieden van ondersteunende sociale diensten (met verwijzing naar Cour Nationale du droit d'asile 24 mai 2013, nr. 04020557 en nr. 04020558). Ten tweede verwijst verzoeker naar de zeer ernstige financiële crisis waarmee de UNRWA wordt geconfronteerd waardoor zij niet langer in staat is om "effectieve hulp te bieden aan het steeds toenemende aantal Palestijnse en Syrische vluchtelingen" (met verwijzing naar stukken 4, 5, 6 en 7).

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet) stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op de COI Focus Libanon Update augustus 2018 om de veiligheidssituatie in Libanon en het kamp Ein EL-Hilweh in het bijzonder te evalueren en dus geen rekening gehouden heeft met de meer recente COI Focus Libanon Update mei 2019 waaruit blijkt dat de situatie in het kamp Ein El-Hilweh niet "relatief kalm" is zoals de CGVS beweert (met verwijzing naar stuk 9).

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe :

- (1) De beslissing van het CGVS dd.12 juli 2019 ten aanzien van de heer M.M;
- (2) Aljazeera, "Palestinians in Lebanon protest crackdown on unlicensed workers", 16 juli 2019, internetlink;
- (3) The Guardian, "US confirms end to funding for UN Palestinian refugees", 31 augustus 2018, internetlink;
- (4) France 24, "Les réfugiés palestiniens au Liban victimes de la crise financière de l'UNRWA", 27 september 2018, internetlink;
- (5) Office of the United Nations Special Coordinator For Lebanon, « Acting UN special coordinator and UNRWA director in Lebanon visit Rashidieh Palestine refugee camp », 2 juli 2018, internetlink;
- (6) CGRA, "Palestinian territories – Lebanon: UNRWA financial crisis and impact on its programmes", 23 novembre 2018;
- (7) OSAR, "Liban: citoyenneté et accès aux soins psychiatriques des réfugiés palestiniens», 11 april 2018, internetlink;
- (8) Aljazeera, « Why thousands of Palestinian refugees are moving out of Lebanon », 12 december 2018, internetlink;
- (9) CGRA, "COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie (Update 14 mei 2019)";
- (10) Medisch attest dd. 26 juli 2019 ten aanzien van Mr. M.M.M.;
- (11) Attest van het veiligheidscomité van Ein El-Hilweh;
- (12) Attest van het hoofd van de militaire inlichtingendiensten in Libanon;
- (13) Foto's van het huis van de verzoeker in Libanon;
- (14) Medisch attest dd. 26 juli 2019 ten aanzien van Mevrouw L.A.R.A.H;
- (15) Attest betreffende Palestijnse rechten in Libanon.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin volgende nieuwe elementen zijn opgenomen:

- (1) Transcript van de video WA0027 over het isolement van Palestijnen in Libanon;
- (2) Transcript van de video WA0031 over de werkloosheid van Palestijnen in Libanon;
- (3) Transcript van de video WA0023 over het recht van Palestijnen te werken;
- (4) USB stick met de 3 transcripten hierboven en 4 video's (video's WA0027; WA0031; WA0023; en video 4). De laatste video (video 4) toont de leefomstandigheden waarin het gezin van de verzoeker leeft. Volgens verzoeker wijzen al deze elementen erop dat "de levensomstandigheden in Libanon voor Palestijnen zeer precaire zijn en dat UNRWA niet in staat is om hem levensomstandigheden te bieden die in overeenstemming met zijn opdracht zijn".

2.2.3. Het CGVS legt op 6 december 2019 een aanvullende nota dd. 5 december 2019 neer overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan de "COI Focus – PALESTINIAN TERRITORIES – LEBANON. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes, 9 August 2019 (update)" is toegevoegd.

3. Voorafgaande opmerkingen

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 195 tot 199 van het UNHCR Handbook niet nuttig kan inroepen. De bestreden beslissing werd genomen, wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft, op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Waar het UNHCR Handbook een nuttige leidraad is voor de asielinstanties bij de het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, bevat het geen voor asielinstanties bindende rechtsregels. Bijgevolg kan de schending van het UNHCR Handbook als dusdanig geen aanleiding geven tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het enige middel missen juridische grondslag.

Verzoeker beroept zich op de schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur maar verduidelijkt niet welke beginselen concreet zijn geschonden en op welke wijze (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618) zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden verworpen aangezien het de Raad niet toelaat de gegrondheid van de grief te onderzoeken).

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedure richtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedure richtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatie richtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *MM tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punt. 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, *El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.*

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.*

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker geregistreerd is bij het UNRWA, als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en ook bijstand verkreeg van de UNRWA. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS zijn UNRWA registratiekaart voorgelegd.

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de Raad verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, *EL Kott*, e.a., par. 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielverzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott* e.a., par. 52).

In casu heeft verzoeker Libanon verlaten op 22 augustus 2018 en op 13 september 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

5.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat*

van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asiolverzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast”.

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van de Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott e.a.*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

5.3.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand.

De Raad wijst er op dat volgens het UNHCR de termen “*bijstand of bescherming*” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag als alternatieven moeten worden gelezen. Dit betekent enerzijds dat zij betrekking hebben op ofwel de bescherming ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR en dat een persoon die op dit ogenblik ofwel de bescherming ofwel de bijstand geniet van een dergelijke organisatie (*in casu* UNRWA) geniet, uitgesloten is van de vluchtelingenstatus. Anderzijds herinnert de Raad er aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook niet kan worden vereist dat hij of zij moet aantonen dat zowel de bescherming als de bijstand van UNRWA hebben opgehouden te bestaan (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 22). Waar verzoeker stelt dat de bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet hij evenwel aantonen dat UNRWA is opgeheven of dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet langer beroep kan doen op die bijstand.

De Raad stelt vast dat uit de analyse van de door partijen aangebrachte landeninformatie alvast niet blijkt dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De vraag of de bijstand die UNRWA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt behandeld in punt 5.3.2.

5.3.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, in tegenstelling tot het CGVS, dat UNRWA niet langer in staat is om zijn opdracht te vervullen en verwijst daarvoor naar een artikel in The Guardian (stuk 3) met betrekking tot de beslissing van de Verenigde Staten om geen verdere financiering te voorzien voor

UNRWA en besluit uit stukken 4,5 en 6 bijgevoegd bij zijn verzoekschrift dat UNRWA wordt geconfronteerd met een ongekende financiële crisis en dat het niet langer in staat is om effectieve hulp te bieden aan het steeds toenemende aantal Palestijnse en Syrisch vluchtelingen.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar.

Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNWRA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNWRA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNWRA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

De Raad is van mening dat uit de beschikbare informatie voorgelegd door de partijen blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

5.3.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

5.3.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNWRA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen* (HvJ, *El Kott* e.a., punt 64).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNWRA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

5.3.3.2. Verzoekers vluchtmotieven

Na onderzoek van het verzoekschrift en de door partijen aangevoerde elementen komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij het mandaatgebied van UNRWA heeft verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil noch dat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Na grondige analyse van het administratief dossier, en verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het bijzonder, is de Raad, in navolging van het CGVS van oordeel dat de vluchtmotieven van verzoeker ongeloofwaardig zijn. De Raad stelt vast dat de verzoeker er niet in slaagt om de draagkrachtige motieven opgenomen in de bestreden beslissing overtuigend te weerleggen of de vastgestelde inconsistenties te verklaren.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom de groeperingen Bilal Badr en Jund Al-Sham gedurende meer dan één jaar tolereerden dat hij hun verzoek tot samenwerking afwees en waarom hij niet bedachtzamer omging met beide groeperingen, die als gewelddadig bekend staan. Verzoekers bewering dat het nutteloos is om te proberen tijd te winnen, dat dit hem verdacht zou maken en dat hij door een negatief antwoord te geven verder problemen trachtte te vermijden, overtuigt niet. Gezien de gewelddadige reputatie van beide genoemde bewegingen kan de Raad het CGVS volgen waar het stelt dat *“indien zij daadwerkelijk wilden dat u met hen zou samenwerken en voor hen het kantoor van Fatah zou bespioneren, is het vreemd dat zij u niet meteen, na uw eerste weigering tot samenwerking, op de één of andere manier onder dwang zouden zetten om met hen samen te werken”*. Het feit dat verzoeker consistente verklaringen heeft afgelegd over het feit dat hij meerdere keren werd benaderd door jonge mensen die hem trachten te rekruteren doet hieraan geen afbreuk, nu in de bestreden beslissing niet wordt beweerd dat verzoeker hierover tegenstrijdige of inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd maar wel dat het feit op zich niet aannemelijk is.

Ook de stelling van het CGVS dat het onwaarschijnlijk is dat de genoemde groeperingen niet zouden geprobeerd hebben om andere familieleden te vragen voor hen te spioneren, wordt niet weerlegd door de eenvoudige verklaring van verzoeker als zou het CGVS geen rekening gehouden hebben met het feit dat zijn broer jonger is en dat zijn vader lijdt aan een *“aantal aandoeningen die hem niet de ideale kandidaat maken voor rekrutering”*. De commissaris-generaal merkt hierover terecht op dat verzoeker beweert dat de ligging van hun huis de voornaamste reden is waarom zij benaderd werden waardoor logischerwijze zou kunnen verwacht worden dat zij de andere familieleden zouden benaderen na verzoekers weigering. De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet antwoordt op de vaststelling van het CGVS dat het volstrekt onbegrijpelijk is in dit verband dat beide groeperingen wel nog zijn broer en vader zouden hebben aangesproken na zijn vertrek uit Libanon, maar enkel om te weten te komen waar verzoeker was en niet zouden geprobeerd hebben hen te laten spioneren.

Verder slaagt de verzoeker er niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het feit dat er niets werd ondernomen tegen verzoeker gedurende de twee maanden tussen het moment waarop hij de doodsb bedreigingen ontving en zijn vertrek uit Libanon. Het feit dat hij de hele tijd thuis bleef en de bewering dat de groeperingen niet direct naar zijn huis konden komen volstaan niet om te verklaren waarom verzoeker al die tijd ongemoeid werd gelaten terwijl hij met de dood bedreigd was. De Raad kan de commissaris-generaal volgen waar hij stelt dat *"[H]et dient geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog meer dan twee maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende een periode van meer dan twee maanden niets concreet heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."*

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen over het moment waarop hij naar het Fatah-kantoor ging en de concrete aanleiding daarvoor, zelf als tegenstrijdig bestempelt in zijn verzoekschrift, zij het als enige tegenstrijdigheid in een voor de rest *"consequent"* relaas. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij op 6 juni bedreigd werd met de dood, daarna begon te vrezen voor zijn leven, en daarna met Fatah ging spreken, terwijl hij in het tweede gehoor stelde dat de doodsb bedreigingen geuit werden nadat hij aan Fatah had verteld dat hij door beide groeperingen was gecontacteerd om Fatah te bespioneren. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij naar het Fatah kantoor ging voor de doodsb bedreigingen van 6 juni 2018. Verzoeker kan het vluchtelingenrechtelijk principe van het voordeel van de twijfel, neergelegd in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet, niet nuttig aanvoeren nu de Raad de rest van zijn asielrelaas ongeloofwaardig acht zoals hierboven uiteengezet en dus niet voldaan is aan artikel 48/6 § 4, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande analyse van de bestreden beslissing en de kritiek van de verzoeker komt de Raad tot het besluit dat de vaststellingen van de commissaris-generaal wel degelijk steun vinden in het dossier en dat de motieven in de bestreden beslissing wel degelijk draagkrachtig en pertinent zijn en maakt deze vaststellingen tot de zijne. De voorgelegde documenten, waarvan de bewijswaarde uiterst beperkt is, worden niet aangevuld door voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen. De Raad stelt derhalve vast dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

5.3.3.3. Verzoekers socio-economische situatie

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal ook een kennelijke beoordelingsfout gemaakt met betrekking tot zijn socio-economische situatie. Verzoeker wijst er op dat hij werkloos geworden is in 2015 en dat hij ging solliciteren bij bedrijven maar *"ik werd niet aangenomen bij de bedrijven omdat ik van Palestijnse afkomst ben terwijl in die bedrijven veel sjieten werken, daarom werd ik niet aangenomen"* (CGVS gehoorverslag I, p. 9-10). Met verwijzing naar een bericht van Aljazeera over protesten van Palestijnse vluchtelingen in Beirut naar aanleiding van de beslissing van de Libanese regering om strenge maatregelen te nemen tegen werknemers zonder werkvergunning (stuk 8) houdt verzoeker voor dat het onwaarschijnlijk is dat hij gemakkelijk werk zou vinden om zijn gezin te onderhouden. Bovendien is volgens verzoeker de commissaris-generaal ten onrechte van mening dat hij bij terugkeer op de steun van een familiaal netwerk zal kunnen rekenen en is hij niet echt ondervraagd over de levensomstandigheden in het kamp.

Bij gebrek aan definitie van de term *"situatie van ernstige onveiligheid"* in de rechtspraak van het HvJ, onderzoekt de Raad het bestaan van dergelijke situatie in hoofde van verzoeker in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Het EHRM heeft de algemene principes van zijn jurisprudentie inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Sweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, par. 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italy [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, par. 124-133)*.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bijvoorbeeld EHRM, *M.S.S. t. België en Griekenland*, 21 januari 2011, § 218).

Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

Mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Zweden*, par. 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, par. 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, par. 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, par. 40).

Het EHRM heeft ook geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 128-129 en EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991 § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland [GC]*, nr. 30696/09, arrest van 21 januari 2011 §§ 347 en 348; EHRM, *Said v. Nederland*, nr. 2345/02, arrest van 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 67; EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 22414/93, arrest van 15 november 1996 §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, par. 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, par. 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, par. 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, par. 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM, *Salah Sheekh v. Nederland*, nr. 1984/04, arrest van 11 januari 2007, § 148).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Socio-economische overwegingen zijn in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. the United Kingdom*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd ondervraagd over zijn socio-economische situatie en de omstandigheden waarin zijn familie zich bevindt in het Ein El-Hilweh kamp (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4 en gehoorverslag CGVS II, p. 5 en 9-10). In navolging van de commissaris-generaal erkent de Raad dat de levensomstandigheden en de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, maar dat niet elke persoon die in het kamp woont in precare omstandigheden leeft. Verzoekers scholingsgraad (groep 8 en bijkomende opleiding voor elektrisch lasser) en professionele ervaring lijken belangrijke troeven om opnieuw werk te vinden na terugkeer naar Libanon. Ook het feit dat hij, minstens tijdelijk kan terugvallen op een familiaal netwerk is een belangrijke factor die door de commissaris-generaal werd in aanmerking genomen in de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de algemene situatie van die aard is dat hij zich, omwille van de socio-economische omstandigheden in het vluchtelingenkamp, in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou bevinden. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat onderzoek van de daartoe door de verzoeker neergelegde stukken niet tot een andere conclusie leidt. De stukken 3 tot en met 8 betreffen enerzijds persartikelen van Al Jazeera, The Guardian en France 24, anderzijds documenten en verklaringen van respectievelijk OSAR *“Liban: citoyenneté et accès aux soins psychiatriques des réfugiés palestiniens”* (11 april 2018); CGRA *“Palestinian territories – Lebanon: UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* (23 november 2018) en Office of the United Nations Special Coordinator for Lebanon: *“Acting UN special coordinator and UNRWA director in Lebanon visit Rashidieh Palestine refugee camp”* (2 juli 2018). Verzoeker maakt niet duidelijk hoe en in welke mate de geciteerde bronnen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie waarbij nog moet worden opgemerkt dat de informatie die betrekking heeft op de toegang van Palestijnse vluchtelingen tot psychiatrische behandelingen in Libanon en het bezoek aan het Rashidieh vluchtelingenkamp niet relevant zijn voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming nu hij geen psychologische problemen aanvoert en in het kamp Ein EL-Hilweh verbleef, wat niet betwist wordt.

De eerste drie video's en transcripts die door verzoeker ter terechtzitting worden neergelegd in een aanvullende nota hebben eveneens betrekking op de algemene situatie in Ayn El-Hilweh, de muur rond het kamp en de marginalisering van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon (transcript van video WA0027); de werkloosheid en armoede die de Palestijnse vluchtelingen treft en de slechte woonomstandigheden (WA0031) en een staking in het kamp Ayn El-Hilweh (WA0023). Deze video's bevestigen dat de levensomstandigheden in de Palestijnse kampen, inclusief Ayn El-Hilweh, erbarmelijk kunnen zijn, wat ook door de Raad wordt erkend, maar tonen op zich niet aan de verzoeker zich hierdoor in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt zoals hoger gedefinieerd.

Met betrekking tot de vierde video die door verzoeker wordt neergelegd, merkt de Raad op dat niet wordt aangetoond dat het wel degelijk om de woning van het gezin van verzoeker gaat en dat ook met dit beeldfragment niet wordt aangetoond dat verzoeker zich in een situatie van extreme armoede zou bevinden of dat hij geen netwerk zou hebben waarop hij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Libanon.

Uit bovenstaande analyse blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij zich persoonlijk, ingeval van terugkeer naar Libanon, in een situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden. Waar verzoeker poneert dat de eisen die het CGVS stelt aan het bewijs van de situatie van persoonlijke onveiligheid te streng zijn en in strijd met de jurisprudentie van het HvJ in de zaak *El Kott*, stelt de Raad vast dat niet concreet wordt aangegeven op welke manier de bestreden beslissing op dit punt in strijd zou zijn met het arrest *El Kott*. Dat het Hof van Justitie heeft vastgesteld dat er geen vrees voor vervolging moet worden aangetoond is niet relevant *in casu* nu dit onderdeel van het arrest de tweede volzin van artikel 12, lid 1, a van de richtlijn interpreteert, met name de hypothese waarin de bijstand of bescherming door het UNRWA is opgehouden, *quod non* (zie *infra*). Aangezien deze voorwaarde niet is vervuld, kan de automatische toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in deze bepaling, niet nuttig worden ingeroepen door verzoeker.

5.3.3.4. De mogelijkheid tot terugkeer

Verzoeker kan maar opnieuw een beroep doen op de bescherming of bijstand van UNRWA indien hij in staat is op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had. Uit de COI focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017 toegevoegd bij het dossier blijkt dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. Palestijnse vluchtelingen die bij de UNRWA en het DAPR geregistreerd zijn worden op aanvraag reisdocumenten uitgereikt die om de drie jaar hernieuwd kunnen worden. Volgens een aantal bronnen geconsulteerd in 2016 kunnen Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten om zonder problemen naar Libanon terugkeren. Palestijnen wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kunnen een verlenging of vernieuwing aanvragen op de ambassade. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft volgens deze informatie geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Zij kunnen dus, steeds volgens informatie verzameld in 2016, zonder problemen hun reisdocumenten verlengen of vernieuwen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Volgens één bron geconsulteerd door CEDOCA (Palestinian Human Rights Organisation) gaf de Sûreté Générale tegenstrijdige informatie met betrekking tot de vraag of illegale uitreis uit Libanon een probleem stelt bij terugkeer. Volgens één ambtenaar stelde dit geen probleem, volgens een ander zou in dat geval de persoon in kwestie worden ondervraagd en tot drie dagen worden vastgehouden. De gecontacteerde organisatie stelde evenwel dat aangezien weinig Palestijnen na een illegale uitreis en asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar Libanon, het voor de PHRO moeilijk is het risico na terugkeer na een illegale uitreis te documenteren.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit onderdeel van de bestreden beslissing niet betwist en dat de door verzoeker neergelegde landeninformatie geen elementen die er op wijzen dat het voor bij de UNRWA geregistreeerde Palestijnen onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn om op een veilige en legale manier terug te keren naar Libanon, zodat moet aangenomen worden dat het voor verzoeker niet onmogelijk is om de nodige reisdocumenten te bekomen en op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had.

5.3.3.5. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon op basis van de landeninformatie aangebracht door beide partijen (zie onder meer COI Focus “*Libanon – Veiligheidssituatie update*” van 14 mei 2019) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale Salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en Soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens.

Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

Tegelijk werd sinds 2016 een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vastgesteld en kwam eind januari 2019 een einde aan een lange periode van instabiliteit en spreken diverse bronnen van een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende gesteld: *"In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren"*.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de situatie in Ayn El-Hilweh anno 2019 relatief kalm is. De door verzoeker geciteerde passage uit de COI Focus van 14 mei 2019 toont aan dat midden maart 2019 vier gewonden vielen bij een vuurgevecht maar dat dit kaderde in een conflict tussen bepaalde facties maar dat deze facties ook in gesprek gingen om de spanningen te bedaren.

De beschikbare landeninformatie aangereikt door de CGVS en verzoeker bevat verder geen elementen waaruit kan besloten worden dat verzoeker zich in het kamp Ayn EL-Hilweh in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is hem in zijn mandaatgebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

5.4. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoeker vraagt om, in nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET